

ת"פ 52556/01/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד א ש

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 52556-01-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ש
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

א ש

הנאשם

הכרעת דין

האישום:

א. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של תקיפת בת זוגו, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי תיאור העובדות, הנאשם והמתלוננת הם בני זוג שהיו בהליכי גירושין, ולהן שתי בנות. ביום 14.8.13 בשעה 22.30 השליך הנאשם על המתלוננת אבני חצץ קטנות. בהמשך לכך, נכנסו השניים לבית ושם החל ויכוח. הנאשם קרב אל המתלוננת, הצמיד את אגרופו לפניה והחל מכה בה באגרופים לפניה. המתלוננת ניסתה להתגונן וסטרה בפניו, והוא בתגובה אחז בפניה. בהמשך הגיעה בתם ש, והפרידה ביניהם.

הנאשם כפר בעובדות וטען כי אמנם היה ויכוח, אך במהלכו המתלוננת היא שתקפה אותו.

הראיות-מבט כללי ותובנות

ב. מטעם התביעה העידו המתלוננת, הבת ש שהיתה בגיל 19 בעת האירוע, ואחי המתלוננת א. כל אחת מן העדויות היתה נרגשת ביותר, ועדותן של המתלוננת ובתה אף היו כרוכות בבכי.

מטעם ההגנה העיד הנאשם, ועדותו היתה סוערת ביותר. בנוסף, הביא הנאשם לעדות מטעמו, את עו"ס כרמי, שהכיר את בני הזוג מתוקף תפקידו, אך עד זה סירב לפגוע בחיסיון החל עליו, ולא התרתי להציג לו שאלות שיש בהן כדי לפגוע באותו חיסיון.

במהלך פרשת ההוכחות עלה כי הנאשם והמתלוננת מצויים במשבר גירושין קשה וסוער, שעודנו מתנהל כיום. העדויות

הציפו רגשות קשים של כעס, עלבון וחוסר אונים אצל כל המעורבים, ומסתבר כי כבר הוגשו תלונות בעבר. בנוסף, עלה כי מתנהל תיק בביה"ד הרבני הגדול, שם ביקש הנאשם להתגרש, אך המתלוננת עתרה לדחייה של כמה חודשים, מתוך תקווה שיקרה נס (כלשונה שם), וישוב לשכון שלום בית ביניהם. ביני לביני, התנהלו הליכים אחרים בין השניים, במסגרתם ניתנו צווי הגנה.

ג. בתוך סערת הרוחות הכללית, שמעתי את העדויות, ואף עיינתי בהודעות המעורבים במשטרה, ובהודעות המתלוננת בהקשר לאירועים אחרים אשר הוגשו מטעם הנאשם.

בתמצית, אני סבורה כי עדות המתלוננת היתה כנה ומהימנה, ותיארה את עיקר ההתרחשות ביום האירוע, באופן משכנע. אין בכוונתי להתעלם מקשיים מסוימים שעלו בעדותה, ואליהם אתייחס באופן מפורט להלן. יחד עם זאת, אבהיר כבר עתה כי לדעתי הקשיים מתייחסים לחלקים השוליים של ההתרחשות, ומקורם בבלבול שנוצר מתוך ההתרגשות במעמד העדות, ובשל סערת הרגשות הנובעת מן הסכסוך הבוער עדיין, עם הנאשם.

גם אילו מצאתי לנכון להתייחס אל עדות המתלוננת באופן אמביוולנטי יותר, באה עדותה של ש, ומספקת לה חיזוק נכבד ומכריע. ש היטיבה לשקף ולבטא את תכולה הרב כתוצאה מן ההתנגשות בין אהבתה לשני הוריה, לבין ידיעתה כי הנאשם פעל ביום האירוע באלימות, שגרמה לה להתייבץ לצד אמה. אמנם היא בחרה לשתוק באופן חלקי, בעיקר כשהוצגו לה "השאלות הקשות", אך גם בשתיקתה לא הכחישה את המיוחס לנאשם, אלא הפנתה לאמור בהודעתה מיום האירוע, שם תיארה את ביצוע העבירה.

חיזוק נוסף לעדות המתלוננת מצוי בעדותו של אחיה א, אליו נסעה מיד לאחר האירוע, וסיפרה לו את אשר התרחש. בעדותו של א בלטו מעורבותו הרבה בסכסוך שבין אחותו לנאשם, ויחסו המגונן כלפיה. מעבר לכך, הוא ביטא כעס כלפי הנאשם, והתנצח עמו באופן ישיר תוך כדי עדותו, למרות הערות חוזרות מצד בית המשפט. יחסו אל הנאשם יצר רושם בעייתי, שלא נעלם מעיני. יחד עם זאת, לא מצאתי פגם במהימנותו, בנוגע למה שמסרה לו המתלוננת בהזדמנות הראשונה, בסמוך לאחר שהותקפה.

מנגד, מצאתי כי גרסת הנאשם לאשר אירע לא היתה משכנעת, ואף אינה מתיישבת עם יתר הראיות.

לדעתי, צירופן של הראיות יוצר מארג המחייב להרשיע את הנאשם, כפי שאפרט להלן.

עדות המתלוננת

ד. המתלוננת התקשתה לשמור על קור רוח בעת עדותה. פעם אחר פעם פרצה בבכי, וביטאה רגשות של עלבון, חוסר אונים ואף שבר אישי, נוכח יחסיה עם הנאשם כיום, לאחר שהתקיימה ביניהם זוגיות רבת שנים, מאז היו בני 18 שנים. בשל אילוצי בית המשפט פוצלה עדותה, כך שהחקירה הנגדית נשמעה למעלה מחודשיים לאחר תום עדותה הראשית, ויש להניח כי הצורך לחזור ולהתמודד עם זכרונותיה, היה עבורה קשה.

ה. המתלוננת תיארה את הרקע לאירוע, והסבירה כי היו בעיצומו של שיפוץ בביתם, במהלך תקופה קשה ולחוצה, בה טיפלו באבי הנאשם ובמטפלת הזרה שלו, שנפצעו יחדיו בתאונה בבית. לדבריה, ביום האירוע, בשעות אחר הצהריים, עמדו הפועלים לצקת בטון בכניסה, והיא ביקשה מן הנאשם שישקול שוב, שמא כדאי להתקין דק ולא לצקת בטון. באותו רגע חשה שהנאשם הסתכל עליה בעיניים רעות, הוא נטל דלי שהיה בו חצץ, והדף את האבנים עליה, צעק וקילל. לאחר מכן, ירד הערב, והיא סברה שהכל נרגע. באותה שעה התארחו אצלם בנות אחיה, והיא קיוותה שהנאשם יישאר רגוע. פתאם הנאשם החל לצעוק "עוד פעם אחת תביישי אותי ליד החברים שלי... עוד פעם אחת אני מזהיר אותך". המתלוננת מיהרה לחדר שבו היו האחייניות וביקשה שלא יצאו, כי פחדה שישמעו את הצעקות, ואז נדחקה לשירותים, אך הנאשם נכנס אחריה, קימץ אגרופיו לעבר פניה, ועשה תנועות לחיצה שלהם על פניה, בחזקה. הנאשם הכה אותה נמרצות בידיו, כשהיא מנסה להדוף, מרימה יד ויצא שנתנה לו סטירה, במטרה לעצור את המכות, אך הוא הכה עוד יותר, וזה הפך להתגוננות עם צעקות. בתה הגדולה שמעה ולפתה את הנאשם, והרחיקה אותו ממנה, ממש בכוח, כשהוא אחז בצווארה. לאחר מכן, הכניסה הבת את הנאשם לחדר, ואז אמרה לה שהוא במצב ממש לא טוב. המתלוננת נתבקשה להדגים את המכות, והסבירה שתא השירותים קטן, הנאשם גדול למדי, והיא קטנת מידות, לכן לא היתה לה אפשרות להתגונן, הנאשם נופף בזרועותיו, ואי אפשר היה לעצור את המכות. לדבריה, ראתה שפניה אדומות, וחשה השפלה וחוסר אונים. עוד אמרה כי אמנם היו לו התקפי זעם קודמים, אך לא בעוצמה שכזו. לאחר האירוע, הנאשם השליך את כלי המיטה שלה לרצפה, והיא אספה אותם, והחליטה להחזיר את האחייניות לביתן בחולון. בדרך, בתה אמרה לה "את לא מקבלת יותר מכות, מספיק עם זה", וכשפגשו את אחיה א, שניהם אמרו שהיא חייבת לטפל בזה.

ו. בפתח החקירה הנגדית, עלה כי המתלוננת העידה כשמונח לפניה נייר שכתבה לעצמה, ובו נקודות שרצתה להעיד אודותיהן. לדבריה הכינה אותו לבד, ביום שלפני הדיון. ב"כ הנאשם דרש כי המסמך יוגש כראיה, וכך היה (נ/1). לאחר עיון באותו מסמך, אינני מוצאת כי יש בו כדי לפגום במהימנות המתלוננת. לדעתי, המסמך מלמד אך על התרגשותה וחששה של המתלוננת מפני העדות, ועל רצונה למצוא בבית המשפט אוזן קשבת למצוקתה כלפי הנאשם.

ז. בחקירה הנגדית נותרה המתלוננת עקבית לגרסתה.

ח. לגבי השלכת החצץ, עלה בחקירה הנגדית כי המתלוננת לא זוכרת היכן בגופה פגע החצץ, אך היא עמדה על טענתה, כי פגע בגופה (עמ' 33). גרסתה היתה עקבית למה שאמרה בחקירתה (נ/9). יחד עם זאת, היא אישרה שלא נגרמו לה חבלות. ב"כ הנאשם טוען כי המתלוננת סתרה עצמה בשאלה האם פגע בה גם הדלי או שמא רק החצץ, לדעתי, ככל שהמדובר בסתירה, הרי היא שולית, וקשה לצפות שתדייק בשאלה זו כעבור שנים מיום האירוע. ובכלל, בנוגע לחלקו זה של האירוע, אביע דעתי כי הוא מינורי למדי, ויש להניח שהמתלוננת לא היתה מביאה אותו לידיעת המשטרה אלמלא תקף אותה הנאשם לאחר מכן, באופן חמור.

ט. לגבי חלקו המשמעותי של האירוע, בו תקף אותה הנאשם בחדר השירותים, עמדה המתלוננת על גרסתה, והיטיבה לתאר את ההתרחשות, תוך פירוט הזווית שבה עמדה, מידותיו הצרות של התא, והנאשם שהוא אדם גדול מידות, שרכן מעליה ולא איפשר לה להתגונן. גרסתה תואמת לחלוטין את גרסת ש כפי שנמסרה במשטרה (ת/1).

לא בכדי נמנע ב"כ הנאשם מלחקור את המתלוננת בשאלות ישירות אודות מה שאירע בתא השירותים, שכן הראיות לעניין זה היו חזקות וברורות, חרף הכחשות הנאשם, ובעניין זה ארחיב בפרק שיעסוק בגרסתו. תחת זאת, ב"כ הנאשם חקר בעניין תיאור החבלות שנגרמו לה, והאריך לחקור בעניין המינוח שבחרה בהודעתה מליל האירוע (נ' 7 ש' 27), שם מסרה לחוקרים "אחרי המכות שהוא נתן לי בפנים היו לי בועות אדומות בפנים שנעלמו". המתלוננת הסבירה שפניה היו נפוחים, וזו המילה שהיא בחרה באותה עת על מנת לתאר זאת. אני מסכימה כי המינוח שבחרה היה מוזר, וייתכן שנועד להעצים את הפגיעה, אך בכך אין כדי למעט מן העובדה שהותקפה, ואף נגרמו לה סימנים אדומים, כפי שהעידה גם ש. בכל מקרה, גרימת החבלות אינה חלק מיסודות האישום שבפניי, כך שאיני מוצאת לנכון להאריך בדיון בעניין זה.

י. הנאשם טוען כי המתלוננת פועלת מתוך מטרה אחת ויחידה, והיא לקדם את רצונה להשתלט על המשק, בידעה כי הנאשם הוא הבן הממשיך. טענה זו לא הוכחה בשום אופן. אמנם, המתלוננת אישרה ולו בחצי פה, כי אחת הסיבות לכך שטרם הושלם הליך הגירושין, קשורה בבית (עמ' 49 ש' 31), אך לא הוכח ולא הוסבר מצד הנאשם, כיצד לדעתו התכוונה להשיג מטרה זו באמצעות התלונה, מה גם שמאבקים בנוגע לבית המגורים הם חזון נפרץ בסכסוכי גירושין, ולכן עצם קיומו של מאבק (אם קיים כזה) אינו יכול ללמד על שקריות עדותה.

יא. ב"כ הנאשם חקר את המתלוננת ארוכות, גם לגבי אירועים אחרים אודותיהם הגישה תלונות נגד הנאשם, הן בעבר, והן במהלך המשפט. המתלוננת אישרה שהוגשו עוד תלונות, וטענה שגם כיום, לא פסקו מעשי הנאשם. בין השאר תיארה אירוע נוסף שאירע בספט' 15', ולפי דרישת ב"כ הנאשם, אישרה ב"כ התביעה כי אמנם קיים רישום תואם.

יב. ב"כ הנאשם עימת את המתלוננת עם העובדה שבחרה לכתוב מכתב לבית המשפט בעיצומו של ההליך, ובו טענה שהיה אירוע תקיפה נוסף, מה שהשחיר את פני הנאשם בפני בית המשפט. בהקשר זה אציין כי בשעה שהגיע אותו מכתב לידיעתי, הוריתי מיד כי ב"כ התביעה תבהיר למתלוננת שאין לפנות אל בית המשפט, על דעת עצמה. למותר לציין כי הייתי מתעלמת לחלוטין מתכנו של אותו מכתב, אלמלא בחר ב"כ הנאשם לחקור בעניין זה.

המתלוננת הסבירה שכתבה את המכתב כיוון שחשה חסרת אונים, לאחר שגם תיק זה עצמו נסגר בתחילה בידי המשטרה, ורצתה להבהיר שמעשי הנאשם לא פסקו. בנוסף, טענה כי ב"כ התביעה הנחתה אותה לעדכן בכל דבר שיקרה, והיא החליטה לא לשתוק אלא לקחת את עצמה בידיים ולא לקבל עוד מכות, לכן דיווחה לבית המשפט. אך ברור הוא כי אין בהסבר זה כדי להצדיק פניית לבית המשפט, אך לפי התרשמותי לא הבינה את הפגם שבמעשה, ואין בו כדי לפגוע באמינות גרסתה באשר לאירוע נשוא האישום.

ב"כ הנאשם חקר את המתלוננת ארוכות אודות האירוע נשוא מכתבה, ואף הגיש שתי הודעות שנגבו ממנה בחודש יולי 15' (נ' 4-3) מהן עולה כי עדיין התנהל סכסוך מכוער בין הצדדים, והוגשו תלונות הדדיות. כמו כן עולה כי ניתן צו הרחקה הדדי. בכל אלה אין אלא כדי לחזק את התרשמותי בדבר עומק הסכסוך, ולא ניתן ללמוד מהם דבר בעניין מהימנות המתלוננת (במאמר מוסגר, אציין כי ההודעות שהוגשו אינן תומכות בטענת הנאשם כאילו המתלוננת סתרה עצמה בהתייחס לאותו אירוע, שכן הודעתה מתיישבת עם עדותה (נ' 3 ש' 5-6), ולפיה הנאשם ירק גם לעברה וגם הצידה, ולא רק הצידה, כפי שסבר ב"כ הנאשם בטעות).

יג. אינני מקבלת את הטענה כי עדות המתלוננת היתה "גרוטסקית", כפי שנאמר בסיכומי הנאשם. המתלוננת אמנם התקשתה להשיב על חלק מן השאלות, ולא תמיד היתה עדותה קולחת. ואולם, התרשמותי היא כי קשייה נבעו מכך שאינה בעלת כושר וורבלי מפותח, ולכך יש להוסיף את סערת רוחה מן המעמד, ותסכולה מן הסכסוך כולו.

עדות ש ש

יד. גם עדותה של ש לא התנהלה על מי מנחות. עוד בטרם עלתה אל דוכן העדים, פרצה בבכי, ואף במהלך עדותה היתה נסערת. מיד בתחילת עדותה, אמרה שאינה מעוניינת לשחזר את האירוע ולהיחקר אודות הוריה, ולא רצתה להגיע לעדות. למרות הקושי שבדבר, החלה להעיד.

טו. בתחילה הסתפקה באמירה כללית ש"היתה התלהמות בין ההורים", ובעקבות זה הלכה למשטרה ותמכה באמה, אך אינה זוכרת כל פרט. לאחר מכן, העידה על מה שראתה, ועדותה זו מחזקת את עדות המתלוננת, ושוללת את גרסת הנאשם.

טז. ש העידה כי המעמד קשה לה, היות שהיא אוהבת את שני הוריה. כשהתקשתה להמשיך בעדותה, ניגשה אל הנאשם, והתחבקה עמו, תוך בכי, ולאחר מכן המשיכה בעדותה. ההתרשמות הברורה היא כי לא היה לה מניע כלשהו להעליל על אביה, אלא עדותה אובייקטיבית, ועל כן יש לה בעיניי חשיבות מכרעת.

ש ניסתה בכל כוחה להימנע מאמירות מפלילות כלפי הנאשם, ומצוקתה היתה ברורה. יחד עם זאת, היא הפנתה את בית המשפט אל הודעתה, והדגישה כי כל מה שנאמר שם הוא אמת. גם בחקירה הנגדית, התחמקה מלהשיב ביחס למעשי הנאשם בתא השירותים, ואמרה שאינה זוכרת, אך שללה את האפשרות שאמה הנחתה אותה מה להעיד.

למען הדיוק, אצטט מעדותה:

ש. מה את זוכרת שהיה באותו אירוע? אנו מדברים על 14.8.13. את מוסרת הודעה ב- 15.8.13.

ת. הייתה התלהמות בבית, הייתה התלהמות בין ההורים, היה ריב וצעקות והיה בלגן, ואני יצאתי מהחדר רק ששמעתי ממש צעקות חזקות ופשוט הם היו אחד על השני ואני פושט הפרדתי ביניהם.

ש. וכשאת אומרת שהם היו אחד על השני, במה מדובר?

ת. אמא הייתה על הקיר של השירותים ואבא כזה היה לכיוונה.

ש. בכל זאת, תפרטי. סיפרת במשטרה את מה שראית, איפה היו הידיים של כל אחד? מה כל אחד עשה?

ת. אמא נשענה על הקיר.

ש. ומה בדיוק היה?

ת. אני הפרדתי ביניהם.

ש. למה היית צריכה להפריד ביניהם?

ת. (לא עונה).

ש. את לא זוכרת או שאת לא רוצה להגיד?

ת. אני לא זוכרת, אבל שוב, העניין של ללכת למשטרה אחר כך ושחקרו אותי על מה שראיתי, על מה שחוויתי.

ש. ומה שאמרת במשטרה זה מה שראית?

ת. כן.

ש. כשנחקרת כמעט לפני שלוש שנים, זכרת יותר טוב מהיום?

ת. כן, זכרתי שם יותר טוב זה היה באותו לילה.

ש. וכשבאת להפריד, מה בדיוק ראית? את יודעת לספר לי?

ת. לא. יש לי מסך שחור כזה. אז חקרו אותי מיד אחרי הסיטואציה וזכרתי פרטים. עכשיו יש לי מסך שחור.

ש. אבל מה שמסרת במשטרה זה נכון? זה אמת?

ת. כן.

ש. את זוכרת מה היה אחרי שהפרדתם ביניהם?

ת. לא. היו צעקות, ריבים.

ש. ואח"כ האם ראית משהו? אחרי שהפרדתם ביניהם, שהסתכלת על אמא שלך, ראית עליה משהו חריג?

ת. לא זוכרת.

ש. אבל אז זכרת יו תר טוב שמסרת הודעה במשטרה?

ת. כן.

ש. כשאת מספרת שהיום יש לך מסך שחור, תפרטי למה את לא זוכרת.

ת. אלו תגובות הגיוניות של המוח.

ש. ואם אני אומרת לך שבמשטרה באת וסיפרת כל מיני דברים שהיום את לא חוזרת עליהם. מה יש לך לומר על כך?

ת. כל מה שאמרתי באותו ערב, אחרי הסיטואציה זה היה מה שקרה באותה סיטואציה (בוכה).

ש. אני מנסה לרענן את הזיכרון שלך ולעזור לך..

ת. אין מצב שפשוט השופטת תקרא את ההודעה?

אני לא רוצה להיות בסיטואציה הזו (בוכה).

ש. במשטרה את סיפרת שראית את אבא שולח ידיים לכיוון אמא שלך.

ת. (בוכה).

ש. מה יש לך לומר על כך? זה מזכיר לך משהו?

ת. זו הייתה סיטואציה של אחד על השני, זה היה כאילו דוחק אותה.

ש. במשטרה את אומרת שראית אלימות מצידו כלפיה, שראית אותו מחזיק לה את הפנים בכוח. את זוכרת את זה?

ת. (בוכה).

יז. בעקבות שתיקתה החלקית, הוגשה הודעתה (ת/1), מליל האירוע, שם מסרה גרסה מלאה, השופכת אור רב על האירוע.

בהודעה נאמר כי יצאה מחדרה לשמע הצעקות, אז הבחינה שהוריה בשירותים, אביה שולח ידיים לכיוון אמה, וביתר פירוט: **"היום ראיתי אלימות מצדו כלפיה, ראיתי אותו נוגע בה עם הידיים שלו, ראיתי אותו מחזיק לה את הפנים בכוח, וזה היה בסוף הריב שלהם"**. לדבריה, ראתה סימנים אדומים על הלחי של אמה, וכן בצוואר. לאחר מכן הנאשם נכנס לחדר, ורצה להתקשר למשטרה אך היא נטלה את הטלפון, והרגיעה את אמה. עוד סיפרה כי לאחר התקיפה, נסעו לחולון להחזיר את האחייניות לביתן. כשנשאלה מדוע לא פנתה אמה למשטרה בעבר, השיבה שהיו אירועים בעבר, בהם הנאשם נהג באלימות, אך אינה זוכרת ספציפית כיוון שהיו רבים כאלה. לדעתה יש לאמה רגשות כלפיו, וגם בשביל בנותיה, נמנעה מלהתלונן. בסיום ההודעה, הוסיפה כי לנאשם קשה לדעתה לשלוט בכעסים, ומצב רוחו מתהפך פתאום בשל דברים קטנים, הוא לא אדם רע, היא אוהבת אותו, אך הוא צריך טיפול לשליטה בכעסים, והוא מוציא הכל על אמה, ולא כלפי הבנות.

יח. שילובן של עדות ש והודעתה מעלה בבירור כי ביום האירוע חזתה בהתנהגות אלימה מצד הנאשם, ואף ניגשה למשטרה על מנת לתמוך בתלונת אמה. אמנם כבר בעת מסירת ההודעה עולים רגשותיה הנקרעים בין אהבתה

לנאשם, לבין דאגתה לאמה, אך בכך אין כדי להמעט מתוכן דבריה המפליל את הנאשם. לנוכח יחסיה החמים עם הנאשם כפי שהתרשמתי בדיון, אני מניחה שאילו רצתה להסתייג מהודעתה, או להסביר אחרת, היתה מביאה זאת לידי ביטוי, אך היא, באומץ רב, נותרה נאמנה להודאה, אף כי התקשתה לחזור על הדברים במפורש.

יט. עדותה מחזקת את גרסת המתלוננת בשני היבטים. ראשית, היא מתארת שראתה את אמה כשגבה אל קיר השירותים, ואביה רוכן כלפיה ושולח אליה ידיים ומחזיק לה את הפנים בכוח, מה שתואם את עדות המתלוננת, וסותר את גרסת הנאשם, שטען כי המתלוננת היא שנכנסה אחריו לחדר השירותים, ונהגה באלימות. שנית, עדותה תומכת בגרסת המתלוננת לעניין הסימנים האדומים שנגרמו לה.

ב"כ הנאשם טען כי ש לא ראתה מכות אגרופים כפי שטענה המתלוננת, אלא ראתה סיטואציה נקודתית, כשהנאשם רק הדף את המתלוננת מעליו. לטענה זו לא אוכל להסכים, שהרי כאמור, היא ראתה את הנאשם רוכן לעבר המתלוננת, שהיא קטנת קומה ביותר לעומתו, כשגבה אל קיר השירותים, משמע שלא היא התוקפת, אלא דווקא הוא.

עדות א צ

כ. כאמור למעלה, העד הוא אחיה של המתלוננת, ואל ביתו מיהרה לאחר האירוע. אני מסכימה עם ב"כ הנאשם, כי יש להתייחס לעדותו בזהירות רבה, היות שניתן היה להתרשם בבירור ששוררת מערכת יחסים שלילית ביותר בינו לבין הנאשם, ולא שוכנעתי כי עמדתו כלפי הנאשם מאוזנת. יחד עם זאת, הוא לא העיד אודות האירוע עצמו, אלא אודות מצבה של המתלוננת בהגיעה לביתו, בחולון.

לפי עדותו, המתלוננת הגיעה במצב לא טוב, כשעל צווארה סימנים אדומים. המתלוננת וש סיפרו לו כי הנאשם הכה את המתלוננת, וש אמרה לו שנאלצה להפריד ביניהם, לפיכך התקשר למשטרה.

כא. אני מתעלמת לחלוטין מדברים כלליים שאמר צ אודות הנאשם, שאינם נוגעים לאירוע (עמ' 56-57), שכן אלה לא הוכחו.

כב. ב"כ הנאשם טען כי צ שינה גרסתו בעדותו, שכן בהודעתו לא מסר שראה סימנים על צווארה של המתלוננת, ואילו בעדותו טען שראה סימנים. בעניין זה לא שוכנעתי כי קיים פער של ממש בין הגרסאות, שכן צ מסר בהודעתו כי ראה סימנים על אחותו, והיא סיפרה לו עוד בהיותה בדרך, שהנאשם הכה אותה (ת/ש' 47). מהודעתו לא ברור האם בדבריו אלה התייחס למקרה דנן, או שמא לאירוע קודם. בכל מקרה, כפי שאמרתי קודם, אני סבורה כי שאלת סימני החבלה אינה בעלת חשיבות רבה, היות שאינה מהווה חלק מיסודות העבירה שבכתב האישום.

כג. לדעתי, עדותו של צ, מתיישבת היטב עם עדויות המתלוננת וש. מעבר לכך, אני סבורה כי תלונתה של המתלוננת בפניו אודות כך שהנאשם תקף אותה, היא בגדר של אמרת קרבן אלימות, שכן נמסרה בהזדמנות הראשונה שעמדה בפניה להתלונן, מיד כשהגיעה אל האח שהיה עבורה דמות תומכת ובעלת סמכות. על כן יש בעדותו כדי

לחזק את עדותה לגופו של עניין.

עדות הנאשם

כד. הנאשם החל את עדותו בהצגת עצמו כחקלאי ובן למשפחה ציונית שורשית, אך עד מהרה הפכה עדותו למסכת סוערת ודרמטית של הטחת אשמות כלפי המתלוננת, תוך שהוא מרים את קולו, מדבר במהירות עד כדי גמגום וקצף על שפתיו, בוכה חליפות, ורוכן על דוכן העדים לעבר דוכן בית המשפט (עמ' 62). עלי להודות כי עדותו הותירה רושם בעייתי, ובלתי תואם את הסיטואציה, וקשה היה להבין כיצד לפתע השתנה מזגו, בחלוף רגע מתחילת עדותו. גם בא כוחו ניסה להרגיעו ולהנחותו כי יתמקד בדבריו, אך לא בהצלחה יתרה (עמ' 63, עמ' 69 ש' 7)). אילו היתה זו ההזדמנות הראשונה שבה מעיד הנאשם בבית המשפט, ייתכן שניתן היה להבין את התנהגותו, ואולם, לאחר שהובא לידיעתו כי בין הצדדים מתנהלים הליכים ממושכים, מה שמלמד כי הנאשם מכיר היטב את קוד ההתנהגות בבית המשפט, נוצר הרושם שאין המדובר בהתרגשות מן המעמד, אלא בסגנונו של הנאשם.

כה. הנאשם המשיך והטיח במתלוננת כי היא חולת נפש, אינה נוטלת את הכדורים, בעלת אובססיות נוראיות, שופכת עליו אקונומיקה, מאלצת אותו לישון ברפת, ועוד ועוד. למותר לציין כי בא כוחו לא עימת את המתלוננת עם דבר מכל אלה בעת עדותה, ועל כן אני מתרשמת כי אין שחר לדברים.

כו. בנוגע לשלב הראשון של האירוע, העיד הנאשם כי כלל לא השליך חצץ על המתלוננת, אלא היא "המשועממת" הגיעה החוצה והחלה לקלל ולגדף, ולהשפיל אותו מול בעלי המקצוע שהזמין לשיפוץ, לכן הורה לה לעזוב את המקום, אך היא נעמדה בדיוק במקום שבו פיזר מצע לדשא, בכוונה. הנאשם אישר כי באותה עת כעס, אך עמד על דעתו שרק פיזר את החצץ, זאת בשונה מגרסתו בהודעתו (ת/2 ש' 16)), שם הודה שזרק את דלי החצץ, אך לא לכיוונה. כשנשאל על השינוי בגרסתו, טען באופן מלאכותי כי אינו מוצא הבדל בין הגרסאות, ועדותו נשמעה בלתי משכנעת.

כז. בנוגע לחלקו העיקרי של האירוע, העיד הנאשם כי המתלוננת צרחה עליו בבית, שלחה ידיים והחלה לתקוף אותו. לטענתו, כשנכנס לשירותים, נכנסה אחריו המתלוננת והוא אמר לה שתוריד ידיים אחרת יקרא למשטרה, וכמו כן קרא לש לעזרתו. לטענתו עמד עם הגב לאסלה, ולא היה יכול לצאת. גרסה זו, אינה מתיישבת עם יתר הראיות ועם היגיון הדברים, מכמה טעמים. ראשית, על פי התרשמותי מפער המידות בין הנאשם למתלוננת, והיות שאין מחלוקת כי תא השירותים קטן, אין זה מתקבל על הדעת שלא הצליח למנוע כניסתה אחריו לשירותים, וספק בעיני האם בעמדו שם, היה בכלל מקום נוסף עבורה. שנית, מעדויות המתלוננת וש עליה כי המצב היה הפוך בתכלית, היינו: המתלוננת היא שנדחקה לתוך תא השירותים מפחד מפניו, ועמדה שם כשגבה אל הקיר, משמע נכנסה לשם לפני הנאשם, והוא זה שהגיע אחריה, ורכן לעברה בגבו אל הדלת, מצב בו ראתה אותו ש שהגיעה ש למקום.

יש להניח שהנאשם חש בעצמו בקושי שבגרסתו, שכן התחמק מלהשיב כשעומת עם גרסת ש. במקום למסור תשובה קונקרטית, בחר לשאת מונולוג צעקני אודות כך שהמתלוננת הסיתה את בנותיו נגדו, וטען כי ש הונחתה מה להעיד.

טענותיו אלה כמובן לא הוכחו מעולם, ואף להיפך, שהרי ש העידה מפורשות כי לא הונחתה כלל.

אני מוצאת כי טענת הנאשם לפיה רק הדף את המתלוננת ממנו, לא היתה משכנעת, גם לנוכח פערי המידות ביניהם. בהיותו בעל יתרון משמעותי במשקל ובגובה, לא נראה שהיה לו צורך בלפיתה אלימה בצווארה, בשתי זרועות מתוחות, לצורך הדיפתה מעליו. לפיכך, אני דוחה את טענת הנאשם כאילו התגונן מפני המתלוננת. היות שהוא זה אשר יזם את האקט האלים כלפיה, הגיונית בהרבה טענתה, כי אמנם תקף אותה, ובין השאר אחז בפניה.

כח.ב"כ הנאשם טען כי אילו היה הנאשם מכה את המתלוננת באגרופים חזקים ורבים כפי שטענה, ניתן היה לצפות לראות עליה חבלות ממשיות, וזאת לנוכח היותו גדול מידות וחזק. אני מקבלת את הטענה, במובן זה שנוטר ספק בליבי לעניין כמות המכות שהכה הנאשם את המתלוננת, ולא שוכנעתי עד תום, כי אמנם המדובר היה באגרופים ומכות רבים עד כדי כך שאי אפשר היה לעצור אותם, כפי שהעידה. יחד עם זאת, יובהר כי אין בליבי ספק, שאמנם הוכחה.

סיכום ומסקנות

כט.כפי שהראיתי לעיל, עדות המתלוננת היתה מהימנה. מעבר לכך, העדות נתמכה בעדות ש, לגבי חלקו המשמעותי יותר של האירוע, ובעדות צ, לגבי אמרתה כקרבן אלימות, בסמוך לאחר מעשה התקיפה.

ל. מנגד, עדות הנאשם היתה רצופה קשיים, הן בתכנה שאינו מתיישב עם מארג הראיות, והן מבחינת הרושם הכללי שהותירה.

לא. ייתכן אמנם שהמתלוננת העצימה את תיאור תקיפתה, בכך שתיארה מכות נמרצות ואגרופים רבים, ש"אי אפשר היה לעצור אותם", ואני מקבלת את טענת הנאשם כי נותר ספק סביר האם אמנם הוכחה בעוצמה שכזו, לאור מינוריות החבלות. יחד עם זאת, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אמנם הכה אותה בפניה, ולפת את צווארה, כאמור בכתב האישום.

לב. אני סבורה שהשלב הראשון של האירוע, שעניינו בהשלכת החצץ, היה מינורי ביותר, וספק בעיניי האם היה די בו על מנת להצדיק הרשעה בפלילים, כשלעצמו. ואולם, היות שכתב האישום מייחס בלאו הכי עבירה יחידה הכוללת את שני שלבי האירוע, אין במסקנה זו כדי להשפיע על ההכרעה.

לג. סופו של דבר, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שבכתב האישום.

ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ז, 06 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים